

Til Knút Olsen á fimti ára degnum

Fægstu okkara verða tey ella tað, vit eru, bara av okkum sjálvum. Aloftast hevur onkur givið tær eitthvørt slag av íblástri – »gott í beinið« – á ferð tini íggjnum livið. Og tað serliga á ungum árum.

Mangt er skrivað og sagt um tað at vera føroyingur. Sum var hetta nakað heilt serligt; líkist ikki nøkrum øðrum, ið tú kanst ímynda tær. Aðrar tjóðir eru ikki nær náminnd so serstakar sum vit!

Heimføðisligt reyp og nalvaskoðan – ella? Eitt er so púra greitt: at í summum forum og á summum økjum er tað nakað ógvuliga serstakt at vera føroyingur. Sum til dømis um tú fæst við tónleik – og serliga, um tú hevur valt tær hann sum yrki. Her hava vit føroysku tónleikarar okkara serligu tíðarrokning, ið byrjar fyrst í áttatiárunum: Vit finga Norðurlandahúsið, nýtt Útvarpshúsið – og musikk-skúlaskipanin fór av álvara at virka.

Henda heimgjörda »tíðarrokning« skal sjálvsagt ikki skiljast á tann hátt, at føroyingar livdu fullkomiliga í musikalskari armóð fram til 1980! Bert, at vit tá finga so nógv betri møguleikar at »royna veingimare«.

Tí hjá tí, sum var svangur eftir tónleiki, var tað ikki tað sama í sjeytiárunum! Til poppkonserter t.o.t. gjørdust tú og javnaldrar nír ikki nóg vaksnir fyrr enn ímóti endanum av hesum tiggjuáraskiði. Men »man tager vad man haver«, sum tað stendur í legendarisku kóikbókini hjá Caisa Warg (svenskur kokkur í 18. öld). So dúgliga varð lurtað eftir tónleiki í Útvarpinum (sjónvarp var jú einki), farið varð heim á Vaglið hvønn Flaggdag fyrri at lýða á Havnar Hornorkestur – og so tær konserter, sum vóru í býnum tá. Finar tónleikavitjanir uttanefir vóru sum lundir á jólanátt, minnst meg rætt.

Eitt annað, sum var í at velja, var at fara í kirkju! Nei, ikki er hetta skemt: Havnin var relativt væl fyrri við organistum, tá ið eg vaks upp – og harafturat finga vit Vesturkirkjuna, sum frá leið. Skjótt kom eg



tó eftir, at í Havnar kirkju (sum hon æt tá) var upp á ein máta stuttligari at vera – tí tú hevði so vælsignað útsýni niður yvir orglið og tann sum spældi, satst tú uppi á gamla sangar aloftinum (hetta gjørdist møgulegt, tá ið nýggja orglið kom í 1974).

Vit smádreingir í Sandagerði sótu mangan væl uppi á ovasta lofti í Havnar kirkju. Har sást tú alla kirkjuna í fuglaperspektivi; og har var tað, eg av fyrstan tíð lærði pedalteknikk – við at eygleiða organistin gjølla! Hetta at spæla við beinunum hildu vit smádreingir eyðvitað bera av øllum. At kalla hvønn sunnudag »sleptu vit foreldrunum upp á fjall«, og so at snikka seg upp á loft – og sjálvsagt rakti tú ongantíð við handskrivaða lepan á loftshurðini við teim strongu boðunum: »Bert fyrri sangarar. Børn onga atgongd«. Í tílikum forum sært tú tað, tú vilt sigga.

So ein sunnudag á heysti 1976 spældi ein maður, eg ikki hevði borið eyga við áður. Hevði hoyrt, at Jóannes Nolsøe var farin eitt ár til Jerusalems (haldi eg) – og eg fylgdi altíð gjølla við, ár til Jerusalems (haldi eg) – og eg fylgdi altíð gjølla við, hvør ið loysti av. Jensinu, Oddvor og Johan hjá Miu kendi eg altíð aftur; men hvør var hesin?

Ei heldur spældi hann heilt sum hinir organistarir; ikki líka elegant sum Jóannes, eitt sindur seigari sálmatempo – men brúkti nakrar sermerktar harmoniir, sum eg fekk tokka til alt fyrri eitt. Sum eingin annar megnaði hann at fáa hetta heldur hvast intoner-

aða orglið at lýða so sera mjúkt.

Um hetta mundi dugdi eg at kalla Koralbókina uttanat; hvørja ferð, vit høvdu fimleik í Háskúlanum, snikti eg meg inn til klaverið í musikkstovuni og spældi úr einum ógvuliga slitnum eintaki av Folkehøjskolens Melodibog. Hinar DDK-satsirnar lurtaði eg meg fram til í kirkjunum.

Men tað stuttliga við Knúti var, at tá ið hann spældi, visti tú ongantíð, hvat ið henda kundi. Tí hann fann altíð upp á sínar egnu harmoniir – ella so gjørdi hann tað, sum valla nakar annar organistur í Havnini fekk seg til í sjeytiárunum: spældi úr teirri sera romantisku Bielefeldt. (Einki óvanligt fyrirbrigdi úti á bygdunum, men har-

afturí móti í Havn: Vit vóru øll »umvend« til DDK.)

Mest fann hann tó upp á sínar egnu harmoniir. Hetta var góð og grundleggjandi skúling í har-Hetta var góð og grundleggjandi skúling í harmonilæru (serliga romantiskari) og tað við lít; tí møguleikarnir at fáa regluliga undirvísing í hesi læru grein vóru smáir tá – og harafturat hevur Knút harmoniskt oyra sum fáur. Í so máta er hann gávaður nakar væl út yvir tað vanliga og hevur verið mær ein fyrirmyndin á hesum øki.

Eitt nú lærði hann meg, at tú skalt ikki hava alt ov stóra respekt fyrri koralbókunum, men skalt tora at royna sjálvur og variera. Hetta hevur sanniliga bjargað

Framhald á síðu 27

RoyN NATEN®

100% náttúru-heilivágur til tín – alt árið

NATEN sèla (Føroyar)
Tlf. 18649 ella 11644
Postboks 315 - 110 Tórshavn
Ring, og vit senda



Alex - ársins brúður



Nú kanst tú spæla og stuttleika tær kongaliga við Alex, ið er í dreymakendum brúðarkjóla við sleb, slør og diadem.

149.75

Alex fæst í
BR Leikum,
Smyrilsvegur 7,
tlf. 19929



Hjartaliga tillukku Alex og Joachim



Sjúkrasystirafelag Føroya

Límafundur verður á Lágargarði mána-kvöldið 20.11.1995 kl. 19.30.

Evnið: **Broytingar í heilsuverkinum**

Lut-tak-arar: **Maria Hansen, sjúkrasystir/logtingskvinna, Andreas Petersen, lækni/ heilsuáráðgjafi, Jenis av Rana, lækni/logtingsmaður**